

i Rigsdagstidenden, hvor det vil viſe ſig, at dette Udtryk er brugt ogſaa i mundtlige Forhandlinger her i Salen. Jeg ſkal imidlertid ganſke henſtille, om Thinget her vil bruge dette Udtryk. Jeg ſkal nu forſøge at imødegaae Mindretallets ærede Ordfører med Henſyn til, hvad han har anført imod vort Forſlag, idet jeg kun i Forbigaaende ſkal ſige til det ærede Medlem for Noeſkilde (M. Hage), at dette Forbeholds Vedtagelſe ikke vil føre til, at det kommer ind i Loven. Han ſyntes at forſtaa det ſaaledes, at det ſkulde ind i Loven, men det er en fuldſtændig Miſforſtaaelse; Loven vil blive fri derfor, om ogſaa Thinget vedtager det. Jeg er fuldſtændig enig med det ærede Medlem, der var Ordfører for Mindretallet, deri, at hvad der beſtemt ſtrider imod Grundloven, kan og bør man ikke overſee. Derſom Fleertallet opfattede diſe Spørgſmaal ſom beſtemt ſtridende imod Grundloven, vilde der kun have været een Udvei for os, nemlig at foreſlaae at forkaſte Loven; men jeg troer, at i Motiveringen er det gjort aldeles klart, at vi ikke ſee Sagen ſaaledes, at det, der er paſſeret, beſtemt ſtrider imod Grundlovens Ord. Vi troe, at med et Forbehold kan Thinget for en enkelt Gang overſee de ſtore Tvivl og Betænkeligheeder, der ere komne tilſtede under ſæregne Forhold. Det ærede Medlem, der førte Ordet for Mindretallet, meente, at hvad der nu foreligger fra Landſtinget, ikke er nogen ny Lov, men det forekommer mig, at han ikke var heldig i at føre Beviſet for denne Mening. Jeg finder, at det er ſaa væſentlig en ny Lov, at det overraſſer mig, at Nogen kan mene, at det ikke er Tilfældet. En Lov om Reglerne for en Indkomſtſtat er ikke en Lov om Indkomſtſtat; en Lov om Udſkrivning af Indkomſtſtat er noget ganſke Andet. Det ærede Medlem har Ret i, at den ene Grund, at Loven er forbandlet fra en varig Lov til en Lov for en kort betegnet Tid i og for ſig, ikke er afgjørende, og, derſom dette ſtod ene, havde han fuldſtændig Ret i, at det var Noget, ſom der ikke kunde være videre Betænkeligheſed ved; Sigt have vi jo oftere gjort. Men Fleertallet har ſammenſtillet det dermed, at vi virkelig have ſaaet en ny Lov, en væſentlig forſkjellig, en i ſit Grundvæſen aldeles

forſkjellig Lov ſendt tilbage iſtedetfor den, der udgik herfra, og i Forbindelſe med dette troer jeg, at det har været rigtig og berettiget at gjøre opmærkſom paa, at deſforuden var der tillige den Forſkjel, at den var bleven en Lov for et enkelt Tilfælde. Derſom der her var indſat en vis Procent i Loven, ſaaledes ſom det nu er ſteet i Landſtinget, men det var fremſat ſom Noget, der aarlig ſkulde finde Sted, ſaa var det kun een Forandring, der var foregaaet, men her er der foregaaet to Forandringer, idet man har indſkrænket det almindelige Lovforſlag til en eneſte Anvendelſe. Det ærede Medlem vilde viſe ſin Menings Rigtighed ved at ſige, at man kunde udvide en Lov, uden at den blev til en ny Lov, og han henviſte da navnlig til Forpagtningsloven. Deri har han fuldkommen Ret; man kan i en vis Forſtand meget udvide en Lov, uden at den derved bliver til en ny Lov; men det er ogſaa at forſtaa med Indſkrænking. Hvad Forpagtningsloven angaaer, da blev den uagtet Forandringen i ſit Grundvæſen, i ſin Charakter den ſamme; men jeg troer, at vi have haft Exempler paa, at Thingets Formand ikke anſeer enhver Udvidelſe af en Lov for at kunne være tilladelig eller ſaaledes, at Loven fremdeles kan betragtes ſom netop den forelagte Lov, og vi have navnlig et ganſke ſæregt Exempel derpaa, ſom jeg ſkal tillade mig at anføre. Da Regjeringen i Samlingen 1866—67 her forelagde et Udkaſt til Lov om Udvidelſe af Landcoramunernes Myndighed, indeholdt dette Lovforſlag kun de nye Beſtemmelſer, hvorved forſkjellige af de tidligere gjældende Lovbeſtemmelſer bleve forandrede; men da der var en almindelig Stemning ſaa vel udenfor Thinget ſom i ſelve Thinget for, at man i denne Lov ikke ſkulde indſkrænke ſig til at optage de enkelte Beſtemmelſer, hvorved de tidligere Love bleve forandrede, men ogſaa ſkulde optage de Beſtemmelſer i de ældre Communallove, ſom fremdeles ſkulde gjælde, og diſe Beſtemmelſer derfor bleve foreſlaaede optagne aldeles uforandrede, ſom de ſtode i de ældre Love, alene ſamlende ſom en Heelhed med de Beſtemmelſer, ſom Regjeringen havde foreſlaaet, ſaa ſagde Folkethingets Formand til Udvalget, ſom meente at burde gaae denne Vej, at han ikke kunde